

Hôm ấy, ông tổng giám đốc đã cho Văn Bình coi cuốn an-bom đặc biệt dán toàn hình Bô-rét. Yếu điểm số một của giới điều khiển điệp báo quốc tế là đàn bà. Hầu hết đều luy về sắc đẹp. Nhưng Bô-rét lại hoàn toàn đứng đưng trước sắc đẹp. Hắn còn sống độc thân. Dưới trường hắn có hàng trăm cô gái ngon lành song hắn không thèm quan tâm tới. Dường như thần kinh hệ của Bô-rét thiếu hẳn những bộ phận gây ra sự rung động trước sắc đẹp.

Không rõ vì tình cờ hay cố ý (Văn Bình tin là ông Hoàng cố ý) mà hôm nay Văn Bình chạm trán Bô-rét tại Mạc tư khoa.

Bô-rét khệnh khạng bước vào, trên miệng chêm chệch một điếu xì-gà Ha-van to tướng. Bô-rét giống thú tướng Sóc-sin của Anh quốc ở điếm luôn luôn ngậm xì-gà và là xì-gà không cháy. Người ta không thấy Bô-rét hút xì-gà bao giờ mặc dầu hộp xì-gà dặt tiền và cái quẹt máy vàng khối luôn luôn nằm sẵn trong túi. Trong văn phòng hắn có đủ loại xì-gà và quẹt máy. Nếu bỏ chung lại có thể dựng đầy hai cái va-li cỡ lớn.

Văn Bình thấy rõ vết thẹo dài gần gang tay, nằm tréo sau gáy Bô-rét. Vết thẹo này là chứng tích một cuộc đi săn lợn rừng ở miệt Tây bá lợi Á. Cách đây 6 năm, Bô-rét tháp tùng một phái đoàn yếu nhân trung ương đi săn. Hắn là thiện xạ nên được chọn làm hướng dẫn viên kiêm vệ sĩ đặc biệt

cho đại tướng Sê-rốp, trùm an ninh mật vụ Liên xô. Trời nhà nhem tối, Sê-rốp đến gần một giồng suối thì gặp bầy lợn lòi. Giồng heo rừng này có cặp nanh dài và nhọn và có ác cảm với người. Sê-rốp cũng là tay bắn giỏi nên thân nhiên tiến lại gần đàn heo dữ. Cả bọn bỏ chạy, riêng con đầu đàn ở lại. Nói theo danh từ quân sự, con đầu đàn này ở lại với nhiệm vụ cản bước tiến của địch.

Khi ấy trong rừng chỉ có tướng Sê-rốp và Bô-rét. Chờ con thú chỉ cách 10 thước Sê-rốp mới bóp cò. Chẳng may đạn bị kẹt trong nòng. Bô-rét chưa kịp bắn tháo thân thì con heo khổng lồ đã vọt lại. Tướng Sê-rốp hốt hoảng vấp rễ cây ngã nhào xuống đất. Nếu bị con heo rừng đè lên chắc chắn Sê-rốp sẽ chết. Bô-rét bèn mang thân ra làm mộc để cứu chủ. Năm tay phi thương của hắn đánh trúng thân thể con thú. Nhưng con thú đã xô hẳn ngã và chặn lên trên.

Tay không, Bô-rét quần thảo với con heo rừng nguy hiểm. Sau 5 phút vật lộn gay go hắn đã đánh con thú dập óc. Tuy nhiên, áo quần hắn rách bươm, da thịt đầy vết cào cấu. Y sĩ phải may gần hai chục mũi, và Bô-rét phải nằm bệnh viện một tháng mới hoàn toàn lành lặn. Cỗ hắn bị nát bét, các nhà giải phẫu thẩm mỹ tốn bao công phu hàn vá song vẫn không che lấp được vết thẹo sau gáy.

Sau chuyến săn thú bất hạnh này, Bô-rét được đại tướng Sê-rốp cất nhắc lên làm phụ tá đặc biệt,

chuyên trách Hành động Hải ngoại.

Bô-rét đích thân đến gặp Văn Bình tại văn phòng Phát triển Ngoại thương, thế tất công việc hẳn sắp làm phải-có tính chất quan trọng khác thường.

Sự hiện diện của Bô-rét như luồng điện 220 vôn truyền qua cơ thể ba nhân viên mặt vụ trong phòng. Bô-rét rút điều xi-gà ra cầm tay, rồi từ từ nhìn mọi người. Về mặt hẳn không hề đổi khác khi hẳn thấy cử chỉ hung dữ của Velana, những vết cào cấu rớm máu trên mặt Bôn-kốp và nụ cười phớt tỉnh thâm độc của Khorút.

Hắn buông ra câu hỏi lạnh lùng :

— Kêvin đâu ?

Khorút đáp :

— Thưa đồng chí, hẳn đang nằm gài chân giường vì bị Bôn-kốp đánh ngất.

Bô-rét ra lệnh cho vệ sĩ :

— Chở Kêvin về văn phòng, săn sóc cho tỉnh dậy rồi đợi tôi.

Hai tên vệ sĩ lực lưỡng, tay chân lông lá, đầu đẹp, cổ vuông, ý hẳn là người Mông cổ cúi xuống xốc Văn Bình lên. Văn Bình nặng hơn 70 ki-lô, vậy mà hai tên vệ sĩ nhấc lên nhẹ bồng, chứng tỏ chúng có sức khỏe phi thường.

Tuy vậy Văn Bình không hề ngạc nhiên. Từ lâu chàng đã biết mặt vụ KGB tuyển chọn thanh

niên mộng cổ làm vệ sĩ. Bọn thanh niên này thường không phải là người Mông cổ chính tông mà là Mông cổ lai Nga. Sau thế chiến thứ hai, Nga số di chuyển một số người Nga từ Trung-Á sang Mông cổ với mục đích gây giống. Gần hai chục năm sau, sự pha trộn giữa hai giống máu đã tạo ra một loại người không ngoan, lanh lợi, can đảm và khỏe mạnh trên mức trung bình. Mặt vụ KGB lựa những phần tử xuất sắc nhất, đưa về Mạc tư khoa, tham dự khóa-huấn luyện đặc biệt.

Văn Bình nhắm nghiền mắt, giả vờ hit thờ yếu ớt. Đồng thời làm bọn vệ sĩ tin là chàng đang mê man, chàng âm thầm vận công vào tứ chi, khiến cho tay chân cứng đờ.

Hai tên vệ sĩ khiêng Văn Bình ra cầu thang.

Khi ấy, ở trong phòng Bô-rét vẫn đứng sừng sừng, điều xi-gà không dứt vẫn cầm trong tay. Hẳn nghiêm giọng hỏi Bôn-kốp :

— Anh ghen phải không ?

Mặt xanh tái, giám đốc sở Phát triển Ngoại thương Bôn-kốp đáp, giọng rụt rè :

— Thưa... vì Velana không tuân theo kế hoạch.

— Tôi chưa hỏi anh là Velana tuân hay không tuân theo kế hoạch. Tôi chỉ cần biết một điều : có phải anh ghen không ?

— Thưa ... tức quá, tôi chịu không nổi.

— Nghĩa là anh đã ghen. Nếu Velana là vợ

anh hoặc người yêu của anh thì anh cũng không được quyền ghen, hưởng hồ Vélana chưa có liên hệ tình cảm chặt chẽ với anh. Ghen là sự tối kỵ nghề nghiệp. Làm công tác diệp báo, không khi nào được ghen. Cho dầu vợ anh ngủ với kẻ khác thì cũng là chuyện thường. Hơn ai hết, anh đã biết Vélana từng ngủ với nhiều người đàn ông. Làm tình với đàn ông là nhiệm vụ chính của Vélana, anh quên rồi ư?

— Thưa... thưa ông đồng chí..

— Anh cần được huấn luyện lại một thời gian nữa. Đêm nay, anh phải sửa soạn hành lý để mai lên đường. Anh sẽ học khóa « Kiểm soát Cảm xúc » tại Lêningrát.

Bô-rét quay sang Vélana :

— Tại sao cô lại trái lệnh ?

Giọng Vélana run run :

— Thưa đồng chí, tôi đâu dám. Từ đầu đến cuối, tôi thi hành triệt để mọi chỉ thị được ghi trong phiếu công tác. Không hiểu sao đến phút chót ..

— Có cứ nói tiếp. Mỗi khi làm xong việc, ta cần kiểm thảo. Tại sao đến phút chót cô lại hiến thân cho hắn ?

— Thưa.., tôi cũng chẳng hiểu nữa. Khi ấy tôi mất hết lương tri. Thân thể tôi biến thành cái máy cho hắn sai khiến.

— Sau khi cô nằm lên giường, hắn giở những

tro gì ?

— Hắn hôn tôi.

— Hôn như thế nào ?

— Thưa đồng chí..

— Khorút đóng giả Kevin, cô bắt chước Kevin ôm hôn Khorút cho tôi coi.

Vélana vụng về nhái lại những động tác âu yếm của Văn Bình. Bô-rét sáng giọng :

— Hắn không vuốt ve cô ư ?

— Thưa có.

— Vuốt ve như thế nào ?

Bô-rét chăm chú theo dõi bàn tay của Vélana lướt nhẹ trên thân thể Khorút. Bô-rét ngăn lại :

— Thôi, tôi biết rồi. Cô thua hắn là chuyện tất nhiên. Căn cứ vào cách mơn trớn, tôi đoán Kevin phải là người am tường bí pháp diễm huyết. Cô đã biết hắn là ai chưa ?

— Thưa chưa. Đồng chí Bônkốp chỉ nói đại khái Kevin là người Mỹ mà chúng ta phải sáng-ta bằng ân ái.

— Vậy thì bây giờ cô nên biết rõ. Kevin là một diệp viên lợi hại của C. I. A.

— Trời !

— Ngày mai, tôi sẽ cho cô cùng đi với hắn đến An-ba-ni.

Nghe nói Bônkốp khựng người. Hắn đưa tay, toan phản đối. Song chợt nhớ đến kỷ luật sắt thép.

hắn vội đứng yên. Vêlana đi An-ba-ni nghĩa là hắn sẽ mất năng vĩnh viễn. Nàng sẽ tiếp tục hiến thân cho hắn. Máu nóng chạy rần rần hai bên máng tang, Bônkốp cố dẫn xuống. Hắn đã có cách đối phó. Miệng hắn lẩm bầm nhỏ nhỏ chỉ mình hắn nghe tiếng :-

— Rồi mày biết tay tao !

Ra đến hành lang rộng mông mênh, hai tên vệ sĩ dừng lại, đặt Văn Bình bất động xuống nền gạch trơn bóng. Thoạt đầu Văn Bình tưởng chúng nghĩ mệt. Nhưng một tên đã mang lại một cái băng-ca vải. Văn Bình cười thăm khoan khoái. Được nằm dài trên băng-ca thoải mái hơn là bị khiêng tòn teng. Từ lâu chàng chưa được hưởng cái thú nằm cho nhân viên KGB rón rén khiêng trên cáng vải.

Hai tên vệ sĩ đi vòng hành lang ra thang máy. Đây là thang máy riêng, nằm giấu trong tường. Loại thang máy dành cho cán bộ cao cấp. Tội nghiệp ! Hồi nãy Văn Bình dinh ninh tòa bin dinh đồ sộ này chỉ có một thang máy bị hỏng nên phải phi sức lao động, treo cầu thang xi-măng. Kể ra chàng không mệt mỏi, nhưng theo các chuyên viên sinh lý học Trung hoa giá chàng tiết kiệm được mấy trăm ca-lo-ri thì thời khắc hú hí với giai nhân Vêlana

còn thần tiên hơn nữa.

Thang máy của các ông bự có khác, nó chạy êm ru như lướt trên bông, xuống đến tầng dưới và đứng lại mà chàng không hay. Văn Bình lại được khiêng ra khỏi thang máy. Một chiếc xe chở hàng bit bùng dậu trước sân. Thùng xe như cái hộp, giống như xe chở đồ ướp lạnh. Băng ca được đặt ngay ngắn trên sàn xe.

Khi hậu ấm áp trong xe làm Văn Bình dễ chịu. Thì ra thùng xe được gắn máy sưởi.

Xe từ từ lăn bánh. Hai tên vệ sĩ ngồi đối diện nhau nhưng không nhìn nhau và cũng không trao đổi với nhau tiếng nào. Dùng vệ sĩ Mông cổ có cái lợi là ít nói và không có bệnh tò mò.

Văn Bình cảm thấy xe dừng lại, rồi có tiếng cồng sắt nặng nề mở ra, tài xế lái vào một con đường gồ ghề. Tuy không nhìn được bên ngoài, Văn Bình cũng đoán biết được chàng đang được đưa vào trụ sở đặc biệt của KGB trong khám đường thần sầu quỷ khốc Lu-bi-an-ka. Khám đường này có cái sân ngoài rộng thênh thang lót đá gập ghềnh. Chạy hết sân đá, tài xế phải quẹo sang bên trái, qua một cồng sắt lớn khác, rồi đổ giốc xuống hầm.

Chàng đã đoán đúng. Đầu chàng hất đầu giốc ngược. Xe hơi đang chạy xuống hầm.

5 phút sau, cửa xe mở rộng. Văn Bình mở mắt ra, và kêu lên :

— Tôi làm sao thế này ?

Một tên vệ sĩ Mông cổ kéo chàng ngồi dậy :

— Tỉnh rồi hả ? Bước xuống đi.

Chàng nắm tay hắn :

— Đây là đâu ?

Hắn nhe răng :

— Khám tử hình.

Giả vờ thất sắc Văn Bình hỏi dồn :

— Khám tử hình, đây là khám tử hình ư ? Tôi có tội tình gì mà bị đưa vào khám tử hình ? Và lại, nếu tôi có tội thì cũng phải ra tòa án xét xử nữa chứ ! Các ông là ai ? Các ông bắt lầm rồi. Tôi là Kevin, nhân viên công ty Maxman. Các ông nghe rõ chưa ? Tôi là Kevin.

Vừa nói chàng vừa nhảy xuống xe. Thì ra chàng đang ở trong một gian phòng lớn. Nhìn thoáng cách trang trí, chàng biết ngay là dưới hầm nhà giam Lu-bi-an-ka.

Hai tên vệ sĩ xoắn nách chàng, lôi qua một khung cửa nhỏ, tiến vào căn phòng khác, ngập đầy ánh đèn. Văn Bình vùng vằng :

— Các ông là ai ?

Một tên vệ sĩ gõ báng súng lục vào đầu chàng :

— Anh không cần biết.

Nếu không đóng vai Kevin, Văn Bình đã cho tên vệ sĩ hỗn xược húp cháo một tháng. Chàng chỉ hất nhẹ cùi tay lên là xương hàm hắn đập nát. Song

chàng đành ngoan ngoãn chịu đòn.

Một cánh cửa khác được mở ra. Phía trước là một hành lang sâu hun hút, hai bên toàn là xà-lim, cửa sắt sơn đen đóng kín, bên ngoài có những ổ khóa to tướng.

Bọn vệ sĩ xô chàng vào xà-lim số 5. Xà-lim này hình vuông, mỗi bề hai mét, Văn Bình chỉ kiếng chân là đục trần. Ngoại trừ cửa ra vào, xà-lim không còn cánh cửa nào hết. Ở thông hơi cũng không có. Tường phòng được quét hắc ín đen sì. Một ngọn đèn vàng gắn trong tường, bên ngoài được che bằng thép mắt cáo lớn bằng cây dừa tỏa xuống một luồng sáng sống sượng và tê tái.

Không có giường. Không có mền. Không có dụng cụ vệ sinh. Hơi lạnh ban đêm tràn ngập xà-lim, Văn Bình mặc áo ấm và từng quen với khí lạnh mà cũng run cầm cập.

Chàng đã nghe nói nhiều đến khu giam người tình nghi trong khám đường Lu-bi-an-ka. Xà-lim mỗi bề hai mét đã là hạng rộng, phần nhiều xà-lim chỉ đủ để phạm nhân nằm còng queo hoặc ngồi mà không thể đứng được. Phạm nhân nguy hiểm đang bị thẩm cung thường được nhốt trong xà-lim nhỏ như cái áo quan, suốt ngày đêm chỉ nằm, hoặc chỉ đứng, hoặc chỉ ngồi bó gối. Bờét đối xử với chàng như thế này đã là hậu hĩ.

Chàng đã biết tại sao Bờét hậu hĩ với chàng.